

Minu elu kutse

Istun vaikes hämaras toas ja võtan kätte oma lemmikraamatu. Küünlavalgus langeb lehtedele, kuid tegelikult piisaks ka pimedusest. Teose sündmustik on mulle ammu pähe kulunud ja peategelast oskaksin tsiteerida ka siis, kui keegi mind, sügavasse unne vajununa, varbast keeraks ja mõnda lauset meenutada paluks. Ometi köidab teos mind ikka ja jälle, õigemini see väike armas poisikene. Küsite, et miks. Sest ta meenutab mulle mind ennast. Väike heledapäine Prints otsib oma kohta siin universumis nagu minagi. Maailm on valla nii talle kui mulle, võimalusi on palju, ohte mitmeid. Meid mõlemaid vaevavad küsimused: „Mis minust saab? Kuhu ma jõuan?“

Mäletan, kui olin viieaastane ja ütlesin emale, et tahan saada õpetajaks. Mängisin kogu aeg kooli, lugesin nukkudele ette Eno Raua raamatut „Sipsik“, õpetasin neile arvutamist ja proovisin selgeks teha tähti. Tulutult. Aasta hiljem unistasin arstiametist, taas võtsin appi barbinukud, mõnikord oli neil jalg haige, teinekord vaevas palavik. Mulle meeldis, kui sugulased ja sõbrad küsisid, kelleks ma saada tahan, mõned aastad hiljem hakkasin seda pärimist vihkama, sest ma ei teadnud enam, millega oma tulevikku siduda tahan.

Seitsmendas klassis ujusid pilved mõneks ajaks päikese eest ära ja saabus selginemine. Meie kooli tuli tööle uus huvijuht, kes muutis rutiinsed nädalad vaheldusrikkaks ja rõõmsaks. Mulle meeldis, et ta tõi kooliellu värve ning varjundeid, ja mõistsin, et tulevikus tahaksin tema asemel olla. Kujutasin isegi ette, kuidas ma kümne aasta pärast samas koolimajas, samas ruumis, selle sama laua taga toolil istun ja omapäraseid mõtteid genereerin. Nägin vaimusilmas, kuidas kõik, mis korraldasin, hästi sujus. See andis mulle enesekindlust, tulin oma kookonist välja,

muutusin avatuks ja aktiivseks. Kuigi üks huvijuht läks ning teine tuli, inimesed mu ümber kasvasid, mina sain iga aastaga vanemaks ja targemaks, jäi mõte – minust saab huvialajuht või äärmisel juhul kultuurikorraldaja.

Abituriendiaasta külvas aga segadust. Esimest korda tekkisid hirmud ja kahtlused, küsisin endalt pidevalt: „Tüdruk, kas Sa oled õige otsuse langetanud?“ Ma ei olnud enam oma valikutes kindel ja peas valitses tühjus. Kindlasti aitasid sellele kaasa sugulaste, tuttavate ja sõprade õhku rippuma jäänud laused: „Kultuuritöötajad saavad vähe palka...“, „Sa ei ole selle jaoks loodud...“, „Sinus on rohkem potentsiaali...“. Jah, ma lasin end inimestel mõjutada. Veepiisad uuristavad isegi kivisse augu. Nii lahkusin messilt „Teeviit“ terve hunniku klantspaberile trükitud brošüüridega, et end haridusmaastikul toimuvaga täpsemalt kurssi viia. Tutvusin paljude erinevate erialadega, ühel hetkel tahtsin korraga saada nii kultuurikorraldajaks, geenitehnoloogiks, juristiksi kui ka majandusteadlaseks. Ma olin täielikus puntras ning miski ei tundunud enam sobivat.

Kui mu klassikaaslased tegelesid ülikooli sisse astumisega ja broneerisid ühiselamukohti, seadsin mina sammud teisele rajale ja me teed läksid lahku. Siin ma nüüd olen – juustu, tuulikute, puukingade ja kanepi poolest tuntud maal – ja käin alates augustikuust eluülikoolis. Paljud on küsinud, kas ma kahetsen. Kuigi kohanemine oli raske, keelt ma ikka veel ei valda, laste hoidmine on võõras (keele)keskkonnas üsna keeruline töö, arvan siiski, et tegin ainuõige otsuse. Kodust ja lähedastest eemalolek on nii mõndagi mu maailmapildis muutnud, rasked olukorrad mind õpetanud ja igapäevased proovikivid tugevamaks teinud. Mis peamine – kahe kuu jooksul olen jõudnud järele mõelda, mida ma elult ootan.

Jah, minust saab... Saladus. Väljaöeldud soovid ei täitu. Nii palju võin öelda, et seon end täielikult kultuuri- ja teatrimaailmaga. Ilmselt väga paljud mõtlevad, kuidas tulevikus rohkem teenida ja valivad seetõttu mõne reaalala, kuid arvan, et oluline on hoopis see, et saaksin teha seda, mis mulle meeldib - materiaalne kasu on teisejärguline. Eesti tuntud helilooja Olav Ehala on paberile pannud sõnad, mille järgi ma elada kavatsen: „Oma hinge ei või müüa, kuri ilm las udutab. Ainult seda omaks hüüa, mis su hinge puudutab.“ Kõik sõltub minust endast. Kõike tuleb teha südamega ja iga ihurakuga peab oma tegemistesse uskuma, isegi siis, kui teised kahtlevad - vaid armastusest sünnivad täiuslikud kristallid.

Kui Väikese Printsia mõttemaailma muutsid enam rännakul kohatud kuningas, joodik ja rebane, siis meie valikuid elus mõjutavad samuti inimesed me ümber. Meil igaühel on oma joodik, oma kuningas, oma rebane. Mõistsin, et tahan olla nagu see väike heledapäine edukas poisike - ta saab lõpuks aru, et tema roos on kõige tähtsam, sest tema teda kastas, tema pani talle klaaskupli peale, tema andis talle kaitseks tuulevarju, tema tappis tal röövikuid (peale kahe või kolme, et oleks ka liblikaid), tema kuulas roosi kaebeid või uhkeldamist või mõnikord ka tema vaikimist, sest et ta on Väikese Printsia roos.

Lugeda on jäänud vaid mõni lehekülg raamatu lõpuosast. Ma olen õnnelik nagu peategelanegi, sest tean, mida elult soovin ja kuhu jõuda tahan. Sulgen raamatu, asetan riulile, et mõni päev hiljem saaksin selle sealt uuesti kätte haarata. Küünal on kustunud, hämarusest koidik saanud. Ka mu mõtetes.

Triin Rannamaa